

Tretia nedeľa po Veľkej noci 2020 – 3. mája

„Jedného dňa vstúpil na loď On i učeníci a povedal im: Prejdime na druhú stranu jazera...ako sa plavili zaspal. Tu zniesla sa na jazero veľká povíchrice, takže ich zalievalo a boli v nebezpečenstve...zobudili Ho, volajúc: Majstre, hynieme! ...On pohrozil vetru a vlnám a nastalo utišenie. Povedal im: A kde vaša viera? ...“ Lukáš 8, 22-25

Výstižné slová pre dnešné časy, lebo nielen v tomto príbehu došlo k búrke, ale aj v našich životoch k nej dochádza. Po rokoch pokojného života môže k nám zavítať strata, sklamanie či choroba ktorou je zasiahnutá nielen celá rodina, ale ako dnes – celý svet. Usilujeme sa urobiť všetko možné, aby sme vyriešili a odstránili svoje životné ťažkosti. Nie vždy sa to však podarí. Musíme často konštatovať: Som bezmocný...nič nepomáha. Potom robí veriaci človek to, čo urobili tí ľudia na mori: “ Majstre, hynieme“! Aj my sa dnes modlíme a prosíme o Božiu pomoc.

Ale z vlastnej skúsenosti a zo skúsenosti druhých vieme veľmi dobre, že tá pomoc neprichádza vždy tak skoro. To je všeobecná skúsenosť mnohých. Biblické príbehy nám hovoria o tom ako mnohí zápasili s touto otázkou: Bože môj, modlím sa už gtak dlho, prečo ma nevypočuješ? Nie sme takí múdri, žeby sme vedeli odpovedať na otázky, prečo niekedy Pán Boh tak dlho mlčí. Ale niečo o tom predsa len môžeme povedať. Jedno vieme, nie sme zabudnutí ani vtedy, keď sa nám zdá, že na nás Pán Boh úplne zabudol. On je prítomný aj vtedy, keď si Jeho prítomnosť neuvedomujeme. On nás drží vo svojich rukách aj keď sa cítíme úplne opustení. V každom utrpení ktoré musíme niesť, malí by sme tým byť istí. Keby sme nenosili svoje utrpenie s touto istotou, musel by sa Ježiš spýtať aj nás to isté, čo sa pýtal učeníkov na lodi: Kde je vaša viera? Vieru v milujúceho nebeského Otca, dôveru v Neho mali by sme zachovávať aj v najťažších situáciách. Okrem toho mali by sme vedieť, že nám naše životné búrky môžu slúžiť na duchovné dozrievanie a to z nasledujúcich dôvodov: V ťažkých situáciách sme nútení hľadať Pána Boha omnoho horlivejšie ako inokedy. Ak nás práve utrpenie, neistota vedie k takémuto naliehavému pýtaniu sa na Pána Boha, musíme povedať, že utrpenie sa nám napriek bolesti či strachu, stáva požehnaním. Isteže sa to nedeje automatický, ale skúsenosti veriaceho človeka ukazujú že každý trpiaci človek má možnosť prebojovať sa k tomuto požehnaniu.

V dobách utrpenia a životných skúšok a búrok má človek možnosť poznávať seba samého omnoho dôkladnejšie ako v pokojných dňoch. Francúzsky prozaik Anatole France povedal: Utrpeniu vdáčíme za všetko, čo je v nás dobré, za všetko, čo dodáva životu cenu. Vdäčíme mu za súcit, vdäčíme mu za odvahu, vdäčíme mu za všetky cnosti. Neraz je naše myslenie plytké, nejde dosť do hĺbky, ale v životných búrkach cítíme, že s povrchným myslením by sme nevystačili, a preto o všetkých veciach, a tak aj o sebe, o svojej vlastnej bytosti

rozmýšľame omnoho hlbším spôsobom. Neraz toto sebapoznanie býva neprijemné, bolestné, lebo vo svojom vnútri objavíme veci, ktoré sa nám na nás nepáčia. Ale práve tieto objavy môžu sa stať začiatkom očistovacieho procesu. Trpiaci človek môže byť práve cez svoje utrpenie vedený k tomu, že všetko v tomto svete začne hodnotiť inak než predtým. Väčšinou sa v našom myslení a správaní nachádza mnoho nesprávneho hodnotenia. Príliš silne sa viažeme na veci, ktoré sú pominuteľné a neraz ľahostajne prechádzame popri veciach, ktoré v skutočnosti majú pre nás rozhodujúci význam. Kto si pod tlakom utrpenia, pod tlakom životných búrok, pod tlakom vážneho myslenia v týchto búrkach osvojí celkom nové hodnotenie všetkého, ten robí dôležitý krok od sebaklamu k pravde.

V životných búrkach si človek kladie s veľkou naliehavosťou otázky o zmysle svojho momentálneho utrpenia aj o zmysle svojho života ako celku. Kým život plynie ako pokojná rieka, berieme to ako niečo samozrejme. Ale keď sa to zmení – vid' pandémie – mnohé zo zdanlivo samozrejmych vecí sa stavajú veci problematické a začíname si dávať otázku o zmysle všetkého. Otázky o zmysle sú otázky, ktoré by mali zaujímať každú ľudskú bytosť pretože patria k plnému ľudskému životu. Kto prešiel cez utrpenie a prijal skutočné potešenie od Pána Boha, ten je omnoho lepšie pripravený potešovať iných slovom či pomocou. Nie je ľahké, ale je možné dostať sa práve cez utrpenie k Božiemu požehnaniu. Nie každý sa automaticky dostáva k tomuto požehnaniu uprostred životných búrok. Mnohí ľudia v utrpení naopak zatrpknú a ešte viac sa zatvrdia. Je to škoda, lebo aj oni majú možnosť využiť túto tvrdú Božiu školu na duchovný rast, na duchovné dozrievanie. Ak sa sami dostaneme do životných búrok, treba sa nám modliť, aby sme utrpenie využili na duchovný rast. Podobne sa nám treba modliť aj za druhých. Pán Boh sa postará o to, aby v našich srdciach nastalo vnútorne utíšenie z týchto dnešných dní a raz aj utíšenie v doslovnom zmysle. Lebo Pán Boh nás miluje nehynúcou láskou. Amen

Modlitba: Bože náš verný, ďakujeme Ti, že si prišiel konať dielo spásy. Že môžeme poznať silu Tvojej prítomnosti. Prosíme, príd' aj do nášho utrpenia, do utrpenia celého sveta obávajúceho sa o svoju existenciu z hroby pandémie. Daj nám potrebnej dôvery a trpezlivosti aj pri našich modlitbách, ktoré k Tebe celý svet vysiela. Prosím za všetkých postihnutých ako aj za rodiny tých, ktorí skrze túto chorobu prišli o svojich blízkych či už u nás alebo vo svete. Pomáhaj nám nasledovať Ťa v chorobe i v zdraví, príd' do našich domácností, ďakujúc Ti za zvesť slova prijímaného aj takýmto spôsobom, lebo prináša uzdravenie a pokoj nám, našim blízkym, ale aj všetkým ľuďom dobrej vôle. Amen

Bratia a sestry, je to pre mňa neprijemné, ale za celé tie týždne cirkevný zbor s pochopiteľných dôvodov neprijal ani euro a faktúry sa nám kopia. Sme na tom zlé. Skúsme si nejako pomôcť. Ďakujem.